

«Κυρά Φανερωμένη μου· παρηγοριά του κόσμου»

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Μητροπολίτου Προικοννήσου Ιωσήφ

Προχωρώντας από τον Άγιο Νικόλαο για τις ανατολικές εσχατιές της λεβεντογέννας Κρήτης, το μάτι σου αντικρίζει δεξιά, ψηλά στα κορφοβούνια, μια κάτασπρη αετοφωλιά. Ανάμεσα, θάλεγες. ουρανού και γης! Στη θέα της οι ντόπιοι που την ξέρουν αναρριγούν. Αφήνουν στη μέση τη συζήτηση, σηκώνουν το χέρι σε σταυροκόπημα ευλαβικό και ψιθυρίζουν λόγια προσευχής. Είναι η Παναγία στα Γουρνιά! Η Παναγία η Φανερωμένη! Είναι αλήθεια πως ο τόπος μας είναι ναοβριθής. Όπου σταθείς κι όπου περάσεις θα βρεις σεβάσματα ιερά. Μικρά ή μεγαλύτερα εκκλησάκια θολωτά, εκκλησάκια με τρούλο, εκκλησάκια μονά. εκκλησάκια «διμάρτυρα», εκκλησάκια κάτασπρα! Εκκλησάκια που ημερεύουν την τραχύτητα των βουνών μας, εκκλησάκια που στολίζουν τους κάμπους μας. εκκλησάκια που αγιάζουν τις ακρογιαλιές μας, εκκλησάκια που βλογάνε τους δρόμους μας! Το μέτρημά τους είναι από δύσκολο ίσαμε ακατόρθωτο! Κι απ' αυτά τα εκκλησάκια, πióτερα από τα μισά είναι αφιερωμένα σ' Εκείνην, τη «Μητέρα των ανέλπιδων κι όλου του κόσμου σκέπη»! Την Παντάνασσα! [\(περισσότερα...\)](#)